

VERONIKA NA CESTÁCH PO AZUROVÁNÍM POBÁEĀ½Ā

Pondělí, 22. února 2021

Když jsem jednou vyslovila pánín, že bych někdy ráda viděla azurované pobáeĀ½Ā, nebylo nic, co by mi máj (b pání-tel D. odepitel. Protože má velmi podnikavého a cestovatelského ducha, stejně, jako já; a byl to muĀ¼ Āinu, dlouho a má pánín mi splnil. Na sbalení- kufru jsem mála asi třicet minut, a aťkoliv jsem pragmatická; Āena do ne musela jsem pání balení- zklamaně usoudit, že veĀernĀ- koktejlovĀ Ājaty a Prada lodiĀky na jehlovĀm podpatku nevzato si Āplně vystáĀ-m se svĀjteĀnĀ-mi teplĀiky a kečkami.

Bylo mi to trošku láto, neboť jsem v poslední době nosila teplĀiky ĀastĀji, než by mi to bylo milé, ovšem co bych pro další dobrodružství neobtovala. Než jsem se nadĀla, máĀmili jsme v obytnĀm autĀ smĀr St. Maries de la Mer, což je oblíbenĀ cĀ-l romskĀ½ch poutĀkĀ.

Cesta nám sviĀnĀ ubĀhala, protože jsme si máli páníd o Āem povĀdat, ale po páníekroĀenĀ- francouzskĀ½ch hranic byla jiĀ¼ tma, ruĀiĀka hodin se blĀĀila ke dvanĀctce a D. páníemĀjhal mikro spĀnek. Vzhledem k tomu, že jsem ho nemohla vystĀĀdat, neboť nejsem vlastně-kem ĀmidĀskĀho prĀkazu, což je pro ĀĀastĀnĀ-ky silněnĀ-ho provozu jedinĀ dobĀme, donutila jsem ho, abychom zastavili.

D., která ½ byl uĀ¼ znaĀnĀ unaven, chtěla zaparkovat na nejbliĀĀĀ-m odpoĀĀ-vadle u silnice, ale já, vĀ doma si nebezpeĀĀ-, která mohou ĀĀ-hat na cestĀch, jsem jej vytrvale udrĀĀovala pání ĀĀivotĀ a prosila ho, ať jeĀitĀ chvilku vydrĀĀ-, než najdeme dobĀme osvĀtlenĀ parkoviĀitĀ u non stop benzĀ-novĀ pumpy.

Po několika kilometrech se na nás usmĀlo ĀitĀstĀ-, a tak jsme mohli pohodlnĀ zaparkovat u ĀerpacĀ- stanice s nepĀetrĀitĀ½m provozem a osvĀtlenĀ½m parkoviĀitĀm. Nakoupili jsme si proviant na veĀeĀmi, a než jsme se uloĀili ke spĀnku, D. bezpečně zajistil našiĀ karavan páníed nevĀtanou nĀivĀitĀvou. Nejen, že zabezpeĀil okna, ale neopomněl dveĀme ze stran ĀmidĀe a spolujezdce spojit zevnitĀ pevnĀ½m ĀĀetĀzem, aby je nĀivĀitĀvnĀ-ci s nekalĀ½mi Āmysly nemohli zvenĀĀ- otevĀĀ-t i páníes poruĀjenĀ- zĀmku.

RĀino jsme se probudili krĀsnĀ odpoĀĀ- a sotva D. rozlepil oĀi, zmerĀil, že náco nenĀ- v páníĀdku. MnĀ to tak nepĀipadalo, neboť oba náje novĀĀ drahĀĀ telefony leĀĀely na stole, stejně, jako drahĀ½ fotoaparĀt. D. se okamĀitĀ jal kontrolovat penĀĀenku a ke zdĀĀjenĀ- obou byla pryĀ veĀkerĀj náje hotovost.

Velká ½ porcelĀnovĀ½ popelnĀ-k, kde jsme stĀĀdali mince na má½tnĀĀ a drobnĀĀ vĀ½daje, byly kompletnĀ rozĀĀ-dĀny a zmizely pouze Eura. Mince ve ĀivĀĀarskĀ½ch francĀch drzĀĀ nĀivĀitĀvnĀ-ky nezajĀmaly. Tou nejvĀtĀĀ- zĀihadou bylo to, že nás nezbudili a jak se k nám dovnitĀ sakra dostali, když okna, rovnĀĀ¼ jako dveĀme a ĀĀetĀz zĀstaly neporuĀjenĀĀ.

Jako¼to Āena Āinu, která chtěla situaci ĀĀeĀit ihned, vyrazila jsem na benzĀnku, aby pánívolali policii a vyĀĀili tento páníĀ-pad

století. I páté místo, které se domluví-m nějakou jazyky, francouzštinou ve svém repertoáru nevládnou. Tedy, kromě praktické angličtiny. D. umí francouzsky asi dvě slova (tedy o dvě -c, nějaké jazyky) a tak jsem naivně doufala, že se domluví-m alespoň anglicky.

Rozcuchání a rozlínání jsem vlátna na erpací- stanici, jako bohyně pomsty a jala jsem se s pátou-tomnou pracovníčkou - živě v angličtině diskutovat o tom, co se nám přihodilo. Aťkoliv pracovníčka rozuměla jen žes a žno, díky má rozdivoel gestikulaci asi pochopila, co se děje a velmi vysokým a pátou sklavím hláskem zvolala: ŽBandit??

S nesměrnou ůlevou, že ta boží ůena pochopila situaci, jsem jen pátou vlna a nadějně jsem domáhala pomoc - slávka ž police je pátou jezdu policie. Tu ůena jen nezastn - zavrtla hlavou a poučila vtu: ŽLa police n'est pas intéressée (policii to nezajímá), -má mi vzala vekerou naději na spravedlnost.

Zklamaní a rozárování jsem se vrátila zpátky do našeho mobilního hotelu a D. rozhodnul, že se nenecháme touhle nepátou-jemností rozhodit a pojedeme dál. Kreditní- a debetní- karty nám zůstaly, tak jsme společně na to, že někde po cestě si nějakou- hotovost vybereme.

S -m jsme nepotáli, bylo to, že nás sledují cca 100 km jsme nenarazili na žádnou civilizaci, pouze na vybrané mátno, která samozřejmě jako naschvál vyadoval pouze hotovost a platit kartou nebylo možné. Tu jsem ve hru vstoupila opět já rozcuchání vlasy jsem si narychlo olá - zla, naechrala jsem si své te - teplíky a jála jsem vyjednávat. Ke své smle jsem opět narazila na zapátou hláho patriota, který se mnou odmítal komunikovat jinak, než ve francouzštině. Vádoma si svých neverbálních dovedností - jsem ho nakonec žukecala i bez použité jazyka a pustil nás dál bez poplatku.

Další zastávkou byl náš rodný park Camarque, kde bankomat nebo platební terminál byl tak zbytečně luxusem. Máli jsme hlad a ž - ze a kromě bankovních karet jsme je poátou nedisponovali žádnou hotovostí. Zastavili jsme u provizorního farmářského stánku u cesty a já jsem nově naučeným francouzským slovákem žbandit naznála, do jaké překorní- situace jsme se dostali.

Vátre oájehaní farmář se nad námi slitoval, dal nám najít a napít a my tak mohli nerušeně pokračovat dál. Náš v 1/2 let po krájských francouzských Riviéry se i páté to vřechno velmi vydatil a učili jsme si to se v -m vady.

Ovšem, to je třeba, neměl byt konec našeho dobrodružství - ...

dobrodružka VERONIKA

